



23/02/2017

שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

אחד הדברים החוזרים בהרבה מהסיפורים שמגיעים אלינו הוא התחושה של המטופלים שהם ננטשו, שאין מי שידבר איתם, שיקשיב להם, שיסביר מה קורה וירגיע את הפחדים. פעמים רבות, התחושה קשה הרבה יותר כשמדובר בלידה. כך כתבה לנו מ' על חווית הלידה שלה:

"הגעתי לביה"ח ביום חמישי ברבע לשמונה בבוקר, אחרי שביליתי את יום ראשון של אותו שבוע במיון, בגלל קשיי נשימה שנגרמו בגלל לחץ של הרחם על הסרעפת. לא יכולתי ללכת מטר בלי להתנשם ולהשתנק, לא יכולתי לישון כי הייתי נחנקת בלילה.

הגעתי בחמישי והתחננתי לזירוז.

ביליתי יום וחצי בטרומ-לידה מבלי שאף אחד יתעניין בשלומי או יגיד לי כמה זמן אני עוד אמורה לחכות לחדר לידה. פעמיים הגיעה אחות לבדוק לחץ דם וסטורציה, וכשניסיתי לדבר איתה, השתיקה אותי בחדות.

הגעתי לחדר לידה ביום שישי בשתיים בצהריים. את פעולת הזירוז התחילו בשבע בערב, אחרי המתנה אינסופית לרופאים/ות, מיילדות/ים, ויחס באופן כללי. המיילדת הראשונה הייתה אישה מבוגרת ומקסימה, שהתייחסה אליי בחיבה וכבוד. אחסוך את התיאורים המדויקים, אבל האמצעי שהיה אמור להביא לפתיחה ראשונית עבד נפלא, המוניטור היה תקין, והפיטוצין גרם לצירים סדירים, כואבים מאוד, אבל לא יעילים בשיט. המשכנו עם הפיטוצין במשך כמה שעות. בשלב מסוים ביקשתי שישחררו אותי מהמוניטור והפיטוצין למשך רבע שעה (צינור העירוי של הפיטוצין קצר כל כך, שאי אפשר אפילו לקום מהמיטה), כדי שאוכל להתקלח ולהשתמש בשירותים. שחררו אותי, עשיתי מה שרציתי, הכל היה בסדר. באותו זמן הלידה בחדר שלידי הסתכנה. המיילדות לא ענו לקריאות שלנו, כולם נעלמו למשך שעה וחצי, והצירים נפסקו. אף אחד לא הסביר לנו מה קורה. בפועל, לא היו מספיק אנשי צוות כדי לטפל גם בי וגם בגברת לידי. אחרי קצת יותר משעה וחצי, חיברו אותי בחזרה לפיטוצין ולמוניטור. מאותו רגע הכל הלך והידרדר.



אחרי 14 שעות של פיתוץ, מוניטור, ושלוש החלפות משמרת שכללו שתי מיילדות שעבורן הייתי מטרד מהלך, ואחת שהגדילה לעשות וצעקה על בן זוגי על זה שהוא מעז לשאול שאלות, וכשצרחתי מכאבים כשבדקה את הפתיחה, צעקה עליי בחזרה שאם זה כואב לי כדאי שלא אלד, המצב נותר כשהיה: שום התקדמות. אלא שברגע שניסו להעלות את מינון הפיתוץ, הדופק של התינוקת התחיל לצנוח עם כל ציר, עד כדי 80. אף אחד לא בדק את המוניטור או הסביר לנו מה קורה, רק השאירו אותנו עם ירידות הדופק המלחיצות, והצירים הכואבים מאוד.

בעודי סובלת מכאבי תופת, הרופאים הכריזו ששום דבר לא מתקדם, ולכן יעברו לפקיעת מי שפיר יזומה. הזהירו שהצירים ייפכו לכואבים עוד יותר, ופחות או יותר פקדו עליי להחליט אם אני לוקחת אפידורל, באותו רגע. כאב לי והייתי מותשת, אמרתי כן. המרדים הגיע, הופ, אפידורל, רגל שמאל שלי משותקת לחלוטין. לא הייתי מוכנה לזה, ואני מנסה לשאול אם זה נורמלי, תוך חרדה עצומה מכך שאשאר משותקת, אבל אף אחד לא עונה לי. המיילדת שצעקה עליי מרוקנת את שלפוחית השתן שלי אחת לשעה, מכיוון שבזכות האפידורל אני לא מרגישה דבר ולא יכולה לרדת מהמיטה. רמת ההשפלה גדולה כל כך, שאני בוכה כשהיא יוצאת מהחדר. המים ירדו, הם מקוניאליים, והאטות הדופק נמשכות. אף אחד לא עונה על השאלות שלנו. עוברות שעות. אני מנסה לישון. כלום לא מתקדם.

לאט לאט מתחילים להכין אותי לזה שכנראה אצטרך ניתוח קיסרי. אחרי כל מה שעשיתי כדי להימנע ממנו (היפוך, זירוז), אני מהססת להסכים. בסופו של דבר אני נכנעת. בשש ורבע בערב שבת מכניסים אותי לניתוח. התינוקת שוקלת 3.810. רק אחרי שאני מתאוששת מספרים לנו שהאטות הדופק נבעו מזה שחבל הטבור היה כרוך סביב הצוואר שלה, והלידה נעצרה מהסיבה הזו, ומכיוון שהתינוקת גדולה כל כך. שני דברים שהיו יכולים להתברר באולטראסאונד, שלא עשו לנו בשום שלב, למרות הסימנים המדאיגים לעיל. סיכנו אותי ואותה, ומחוסר זמן וכוח אדם, אף אחד לא בדק. בסופו של דבר, בשבוע 41, אחרי היפוך וזירוז, היא נולדה בקיסרי למרות הכל. אחרי ארבעה ימים של סבל שאני לא מאחלת לאף אישה או אמה.

ביליתי עוד שלושה ימים במחלקת יולדות, מקשיבה לפניני חוכמה מפי האחיות ('אין סיכוי שיהיה לך חלב, אל תנסי אפילו', 'איך יש לך חלב אחרי ניתוח קיסרי?! עשרים שנה אני עובדת פה ובחיים לא ראיתי דבר כזה'). לבסוף ביקשתי שישחררו אותי לפני הזמן, כי באופן אירוני, אי אפשר להחלים בבית החולים.

החלק הכי נורא הוא שכל אמא שסיפרתי לה את זה הזדהתה ולא הייתה מופתעת אפילו קצת. שמעתי סיפורי זוועות שלא ייאמנו. זה פשוט ככה, זה לא יוצא דופן."

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,



צוות "מכתבים לבריאות"